

Tarnai Imre: Gyombolai Éva búcsúztatása

Amikor Éva és Marci testvéreink egymásra találtak, dinasztiaát alapítottak. Se vége, se hossza azok sorának, akik nekik köszönhetik az életüket. Legendáshírűen nagy család jött össze erre a szentmisére, hogy megköszönjék az Istennek édesanyjukat.

De összegyűlt itt egy másik, még nagyobb család, amelynek testvérünk ugyancsak tagja. (Szándékosan nem tettem hozzá, hogy „volt”!). Több, mint 30 esztendeje annak, hogy Éva rátalált Marcival együtt egy testvérbaráti közösségre. Ez a közösség annak a közösség-hálózatnak volt a tagja – és tagja azóta is –, amelyet jelenleg Bokor néven ismernek. Hát ez a Bokor az a bizonyos még nagyobb család, amely most itt felsorakozik a vérszerinti rokonság mellé, hogy velük együtt köszönetet mondjon. Mert van miért. Ahogyan Éva nem tudta volna elképzelni e három évtized során életét a Bokor nélkül, ugyanúgy a Bokor is elképzelhetetlen lett volna őnélküle. Ennek a Bokornak a nevében szólaltam most meg. Elsősorban az „Öreges 2” nevű közösség nevében, amelyben együtt imádkoztunk, tanultunk, és töltekeztünk erővel, kegyelemmel. Azután egy másik közösség nevében is, amelyet tréfásan „Pótkávénak” szoktunk nevezni, amely a közös felüdülést, szórakozást szolgálta.

Éva kezdettől fogva megáéva tette a Bokor eszményeit. Köztudott, hogy kis pedagógusi nyugdíjából meglehetősen szerényen élték. Mégis mindig megtalálta a módját, hogy a harmadik világ éhezői számára hónapról-hónapra eljuttassa a nem csekély összeget tartalmazó borítékot. Erről közvetlen tapasztalatunk van. Megalkuvás nélkül vállalta Jézushoz tartozását akkor is, amikor ez emberi mércével mérve hátrányt jelentett számára. Azt pedig legszebben Marci fogalmazta meg, hogy „két lábon járó szeretet” volt, akinek mindig az képezte legfőbb gondját, hogy segítsen mindenkinek, akin csak tud. Ezért vállalt hosszú időn át aktív tevékenységet a helyi karitásban is. És amikor mindenféle különcködő vélekedések ütötték fel fejüket a jézusi tanítással kapcsolatban, ő mindig hűségesen kitartott a mellett, amit akkor tett magáévá, amikor a Bokrot megismerte.

Földi életből való távozása alkalmat ad arra, hogy mindezt megköszönjük az Istennek, de valójában lényeges változást nem jelent ez az esemény. Hiszen közösségünk nem csak akkor élt, amikor éppen fizikailag is együtt voltunk. Együtt voltunk és vagyunk mi folyamatosan, a közösség tagjai, sőt bizonyos tekintetben az egész Bokor. Együtt vagyunk szeretetben és egymásra figyelve egy nagy – hogy úgy mondjam – „virtuális szobában”, amelyiken van egy ajtó: ez az ajtó időnként kinyílik, hogy egy-egy testvérünk átmelessen a szomszédos titokzatos szobába. Tárt karokkal várja őt ott mennyei Apácskánk, hogy most már minden zavaró körülménytől mentesen folytathassa azt, amit itt elkezdünk. Kezdte a sort a nemrég boldoggá avatott Sándor István, aki annak idején Gyurka testvérünk lelki gyakorlatos beszédeit kinyomtatta, és egyébként is ezer szállal kötődött az akkor alakuló közösségeinkhez, aztán folytatódott Andival, a Hampel házaspárral, Gyurkával, hogy csak a nevezetesebbeket említsem (hiszen a neveket vég nélkül sorolhatnám), míg most Éva testvérünk számára nyílt ki az ajtó. Nem számoltam meg, de az az érzésem, hogy lassanként többen vannak odaát, mint ahányan még mi toporgunk az ajtó előtt, várva, hogy számunkra is megnyílják. Így hát közösségi találkozóink nem szűnnek meg, csupán súlypontjuk helyeződik át.

Nekünk most egy ideig rossz lesz, hogy nélkülöznünk kell Éva kedves közelségét. Kérjük őt, imádkozzék értünk, ittmaradottakért: tudjuk őhöz hasonlóan intézni itteni életünket, hogy elérkezhessek számunkra is a boldogító találkozás napja Apácskánkkal, ővele és többi testvérünkkel.

[Elhangzott 2013. november 30-án a váci Fehérek templomában.]